

KLEMEN PISK

Poučne pesmi

Grimmov krojaček

Na trgu branjevka debele breskve
in skuše, krape prodajalec rib,
Bog duše, ki mu niso vselej zveste,
in mlinar belo moko – petsto tip.

Zlatar pozorno prstan mlade vdove,
učitelj pa obnašanje deklet,
le ti v gozdu, ob skoviku sove,
si mojih tehtala pomen besed.

So res tako predrzne in nesramne?
ovija črna jih temá neba,
kakor krojaček tiste trde kamne
sem vso ljubezen stisnil iz srca.

Še velikan opazil ni prevare,
kako potem spoznala bi jo ti,
a vendar slutiš, da sem vselej zate
junaček, ki v pravljici živi.

Kristini za lahko noč

Prelepa je podoba judoistke,
ki se pred tekmo vsakič koncentrira,
kako zdrobila bo mladenke šibke,
povaljala po tleh z močjo prezira.

Je zanjo Sorrell Lindsay prava zguba,
kakor za šalo jo na hrbet spravi,
deklič od jeze mrko čelo guba,
a brž tedaj zgodi se soto gari*.

Matrosova zaman pred njo se prsi,
zgrabiti za kimono jo poskuša,
jo vleče, cuka, za lase jo mrši,
po tleh zakotali se ruska duša.

Svetlana strašno je plečata diva,
a kaj pomaga ji postava njena,
čeprav odlično sama se preriva,
poražena je in osramočena.

In kakor so dekleta obležala,
pod težo njenih rok bridkó klonila,
tako je ona žalostno zaspala,
rdečica jo je v obraz zalila.

Sanjarila je, da po mehki trati
prijahal bo mladenič, jo poljubil,
objel jo nežno in ne pustil spati,
s šepetom na uho ljubeč zasnuvil.

Telesna moč, s katero se izraža,
in sila, ki jo v rokah poseduje,
v ljubezen zdaj se naglo preobraža,
ko tiho s solznimi očmi vzdihuje.

Osamljen pesnik pa pero zastavi,
napiše pesem njej, ki ga odklanja,
in upa, da nekoč jo k sebi zvabi,
v kraje, kjer bo nežna, njemu vdana.

*soto gari – met pri judu

Dramilo

V fitnes centru Džoni vneto telovadi
in Erika za prsne mišice skrbi,
zabadajo uhanе skozi popke mladi,
le sredi cerkve starček pri molitvi ždi.

Pred leti tudi on po hribih se naprezal,
cepin in srajco po očetu dedoval,
ponoči sanjal je, kako bo urno plezal,
zato že zgodaj je iz postelje vstal.

Nekoč na poti ga močan infarkt popade
in gorska reševalna brž nasproti prihiti,
umetno dihanje mu prostovoljno dajo,
na srečo starček še sedaj lepo živi.

Če vidi kdaj na ulici dekleta, fante,
ustavi se in z njimi malce pokramlja,
o Bogu in Mariji, večnem odrešenju,
svari jih, mladce, pred nevarnostjo peklá.

Najlepši gej ustrašil se je katekizma,
po časnikih čez cerkev često rad benti,
požvižga se, če ga zajame kataklizma,
da le po klubih plesal bi do konca dni.

Si misli starček: "Ga že sreča enkrat pamet,
spoznal bo trpko zmoto svojih mladih let,
če ne v cerkvi, pa morda pri doktor Ruglju
odkril bo smisel in srečnejši, lepši svet."

Pal'ca beraška

Bi jedel, a v shrambi ni ničesar,
bi pil, a vse je že skoz grlo šlo,
otroci usta so odprli jezni,
požrešno je potomstvo in telo.

Pa sem si čik ugasel, pokajen privlekel,
da sem med dimom strastnim se sprostil,
pomil sem okna, brsknil med predale,
v lakoti nalivnik žejen zaužil.

Glej, moje žene nos tako je špičast,
da bode me in grize vsako noč,
je kakor Švedinje korenček pegast,
navdih pa, oh, od mene proč.

Kako naj pišem, ubesedim stihe,
ko vsepovsod okoli deca tulijo,
kako naj črkam razčrkujem zloge,
zablode me kot čeveljc žulijo.

Prazen bokal

Hudiča, pravkar so cigani silovito vrgli
na ogenj tisto nekam sitno žensko.
So rekli: za ministrico je bržkone prelepa,
naj gre kultura v franže malce naša.

Vžgala se je kolikor mogoče vneto,
obrnjena navznoter z rilcem votlim,
ker rada je predpono sub- imela,
je subkulturi vse subvencije dajala.

Ostale pa so tam zapičene s šestilom,
ki v zemljevidu se vrtel okoli centra
in radij ni presegel petnajst kilometrov,
ker po naključju je predvsem se tam ustavil.

Požgal bi vsak, ne le ciganček včasih,
ko prosi za ubog cekin prekmurski,
prerezala država krilca je panonska,
peruti tam že zmeraj so prekratke.

Zato naselje romsko se maščuje
in mlade gibanice rado razgibava.

Le pevec z zvonkim glasom v Ljubljani
ostre nože v omarico pospravi
in majhen lonček brž pristavi.

Aleksandrinec

Praviš, da naj te posadim na klavir
kakor rože v svoje lončnice,
prosiš, da bi ti snel ogrlico
kakor luč, v katero sem nekoč ustrelil,
misliš, da imam v črni ročni uri
in nasploh veliko časa,
toda rečem ti – zategadelj sva, Saša,
tukaj v tej sobi se ponovno znašla.

Debele knjige, majhna miza iz lesa,
oh, koliko prahu se je povsod nabralo,
polomljeni predali, neprebrana pisma,
kaj ne vidiš, Saša, ni jih malo.

Ko sva v vlažni noči legla pod nebesa,
murni so se na ves glas jokali,
ostra trava je razjedala bedresa,
kriki tvoji pa za hip zastali.

Ne vem, zakaj ta hiša zdaj propada,
zakaj beneška vaza, ki si mi jo podarila
(ker najbrž si me imela rada),
na lepem se je kar razbila.

In črna ročna ura, v kateri je veliko časa,
ustavila se je, le zate, Saša.

Če kdor ukradel mi bo mar

Če kdor ukradel mi bo mar,
ne bo ne kralj ne kron,
da niti kam in niti grem
ne vem še kdo pred mano ven.